

ETH RIU

Se jamès se t'acodisse preguntar-me, te dideria ua per ua es mies vertats,
que non me quede ne ua mora de vergonha, que ja è deishat tot çò que me pese
peth camin.

Morir cada net, e nèisher cada dia, voi morir totes es nets e nèisher toti es dies,
limpia e pura, coma un linçò blanc, prèst entà hèr er amor,
coma er aire fresc que baishe dera montanha.

Aciu sò presenta, entre vides passades as que les a arribat eth mar,
Cada gota de ploja un trocet que se còle pes horats dera mia pèth tà qu'arrés quede
endarrèr.

E per dauant en demoren infinitats, que mons uelhs non veirà, seràn luenh d'aciú,
e encara atau, accèpti es règles d'aguest jòc, d'aguest cicle irrestistible,
coma m'i poderia negar? serie coma voler cambiar eth riu de sentit!

Era vida per dauant,
En veir qu'er arriu se n'anaue, plorès.
Era vida per dauant, e pòc de temps darrèr
En veir qu'er arriu se n'anaue, plorès.

E atau mos botjam pera vida, comunicant en ua lengua que non auem aprenut,
damb eth mar, damb eth cèu, damb eth riu, damb era nhèu, damb es bromes,
damb era aigua... e damb era mòrt.

Inondadi de qüestions, respiram ignorància. Ua guèrra en interior en justifique ua
exterior.

Temps m'as mostrat que i a causes que s'escapen, qu'era nòsta voluntat non ei
mestressa deth destin.

Que non i a arren qu'age sentit sense tot, e que tot non serà tot sense arren.

Perqué se'n va? que non li agrade aguesta tèrra?
Lhèua-te mama, rapid! mo'lo cau arturar abans que se n'age anat tà tostemp.

Era vida per dauant,
En veir qu'er arriu se n'anaue, plorès.
Era vida per dauant, e pòc de temps darrèr
En veir qu'er arriu se n'anaue, plorès.